

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 297/10
20.05.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Миломира Николића и Соње Бркић, чланова већа, у парници тужиоца Б.М. из Ш., чији је пуномоћник Н.М., адвокат из Ш., против туженог П. Јавно урбанистичко предузеће из Ш., чији је пуномоћник М.С., дипломирани правник из Ш., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Шапцу Гж-І. бр. 603/08 од 13.01.2009. године, у седници одржаној дана 20.05.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Шапцу Гж-І. бр. 603/08 од 13.01.2009. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Шапцу Гж-І. бр. 603/08 од 13.01.2009. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Општинског суда у Шапцу П-1. 250/08 од 22. јула 2008. године, којом је одбијен захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење директора туженог бр. 01-1762 од 25.12.2007. године о отказу уговора о раду тужиоцу бр. 01-57 од 18.01.2001. године, те да се туженом наложи да тужиоца врати на рад и призна му сва права по основу рада, стим да свака страна сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на изјављену ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама одређеним законом у смислу одредбе члана 399. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 125/04), која се примењује на основу члана 55. став 2. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 111/09), будући да је ревизија тужиоца изјављена против наведене другостепене пресуде пре 29.12.2009. године и нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни повреда из тачке 12. цитиране законске одредбе на коју се у ревизији неосновано указује, јер побијане пресуде садрже јасне и непротивречне разлоге о одлучним чињеницама, док је другостепени суд оценио жалбене наводе од значаја сагласно члану 382. став 1. ЗПП.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено, да је тужилац био у радном односу код туженога почев од јуна 2000. године на радном месту самостални грађевински техничар. Побјаним решењем тужиоцу је отказан уговор о раду бр. 01-57 од 18.01.2001. године, због непоштовања радне дисциплине сагласно члану 179. став 1. тачка 3. Закона о раду и члану 104. став 1. тачка 3. Појединачног колективног уговора. Због неоправданог изостанка са посла у дане 13-15.11.2007. године, директор туженог је упутио упозорење бр. 01-1570 од 16.11.2007. године тужиоцу сходно одредби члана 180. а у вези члана 179. Закона о раду и тужиоца упозорио да ће у случају било какве повреде радне обавезе убудуће, покренути поступак за отказивање уговора о раду. Тужилац је неоправдано изостао са посла у периоду од 10-15.12.2007. године. Туженик је и поводом овог изостанка са посла упутио тужиоцу ново писмено упозорење бр. 01-1705 од 14.12.2007. године којим је тужиоца упозорио да су се стекли оправдани разлози за покретање поступка за отказивање уговора о раду због учињене повреде радне обавезе из члана 108. став 1. тачка 1. Појединачног колективног уговора, неоправдано изостајање са рада пет радних дана у континуитету или са прекидима у току 12 месеци. Тужилац се изјаснио у погледу овог упозорења, а пре доношења решења о отказу уговора о раду прибављено је и мишљење синдиката. Према тужиоцу су и раније изрицане мере због повреде радне дисциплине.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови и по схватању ревизијског суда су правилно применили материјално право када су захтев тужиоца одбили као неоснован. У члану 179. став 1. тачка 3. Закона о раду („Сл.гласник РС“ бр. 24/05 и 61/05), је прописано да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени непоштује радну дисциплину, прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави

рад код послодавца. У члану 104. Појединачног колективног уговора туженог бр. 01-437 од 03.04.2007. године је прописано да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду у складу са законом, ако за то постоји оправдани разлог, који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца у случају ако запослени непоштује радну дисциплину или ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. У члану 108. је прописано да се запосленом може отказати уговор о раду, због непоштовања радне дисциплине нарочито у случајевима неоправданог изостајања са рада пет радних дана у континуитету или са прекидима у току 12 месеци. Како је у току поступка утврђено да је тужилац неоправдано изостајао са посла дуже од пет радних дана, у току 12 месеци, то нижестепени судови правилно закључују да су се стекли законски услови у смислу члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду и члана 104. и 108. Појединачног колективног уговора туженог, да се тужиоцу откаже уговор о раду услед чега су правилном применом материјалног права захтев тужиоца за поништај решења којим му је отказан уговор о раду одбили као неоснован.

Тужилац је био члан Управног одбора туженог. Решењем Општине Ш. бр. 118-56/2007-14 од 03.10.2007. године тужилац је разрешен дужности члана Управног одбора туженог и истим решењем уместо тужиоца је именован нови члан Управног одбора. У члану 17. Закона о раду је прописано да су запослени дужни да се придржавају права и обавеза утврђених законом, општим актом и уговором о раду. Како је тужиоцу отказан уговор о раду због повреде радне дисциплине, то се његово понашање не може сматрати као понашање у складу са законом, општим актом и уговором о раду, услед чега су нижестепени судови правилно закључили да доношењем побијаног решења о отказу уговора о раду, од стране туженог као послодавца није повређен члан 188. Закона о раду о заштити представника запослених у Управном одбору, иако је до отказа уговора о раду дошло унутар рока од годину дана по престанку функције члана Управног одбора послодавца. Сагласно ставу 2. овог члана закона, послодавац може да откаже уговор о раду представнику запослених ако не поступа у складу са законом, општим актом и уговором о раду, што је овде случај. С тога су неосновани ревизијски наводи тужиоца, да је побијано решење о отказу уговора о раду незаконито јер је донето супротно члану 188. Закона о раду.

На основу изложеног, одлучено је као у изреци ове одлуке, сагласно члану 405. став 1.

ЗПП.

Председник већа - судија,

Снежана Андрејевић, с.р.